

DE L'ELEGIA A LA TASCA

El poeta Ventura Gassol, íntim amic i col.laborador de Macià, pronunciant un míting a Manresa l'any 1931.

Ran del decés de Ventura Gassol vaig sentir l'impuls d'escriure quelcom per tal d'associar la meua veu al dol general per tan sensible pèrdua. No estava, però, degudament preparat, ni em sentia capaç d'improvisar quatre paraules mitjanament acceptables. Vaig quedar-me amb el desig. Un desig insatisfet és com un corcò que no et deixa viure. Tal vegada, -vaig dir-me- en el recó més obscur del subconscient, o en el vol d'un ocell de pas, podria descobrir el motiu inicial de les paraules que pugnen per sortir a la llum.

I així fou, com ara veureu. Ahir em vingué a les mans, -sense buscar-lo- un llibre que tenia mig oblidat. Era, segons la portada, la "BIOGRAFIA DE PRAT DE LA RIBA". L'autor, un bon amic meu de molts anys enrera: Martí Esteve. En girar la tercera pàgina, em sorprengué aquest profund pensament: "EL CATALANISME ERA UNA ELEGIA I ENRIC PRAT DE LA RIBA VA CONVERTIR-LO EN UNA TASCA". Eugeni d'Ors. Quan diem ELEGIA diem, per assimilació semàntica, recança, tristesa, enyor, en relació amb quelcom de preuat que un dia hem posseït i un altre perdut i que voldríem recobrar, i TASCA el treball que a tal efecte realitzem, individual o col.lectivament, per tal de fer o

refer allò que va quedar indefinidament suspès quan una força adversa en trencà de cop la progressiva continuïtat. És el cas en què ens trobem a Catalunya, ara. Al front d'aquesta obra de restauració s'erigeix la figura il.lustre del que fou justament designat com "el seny ordenador de Catalunya". Aquesta és la tasca que entre tots hem de dur a terme, com un deure imperiós que honestament no podem defugir.

Germà Gassol s'hi consagrà plenament, incondicionalment, amb fe, coratge i eficàcia, des dels diversos camps on actuà, especialment des de la Conselleria de Cultura de la Generalitat, sense, però, que tot això l'allunyés del món de la poesia, a la qual aportà un tresor, en gran part inèdit, que, tant o més que la seva activitat política, farà perdurable el seu nom en la memòria de les futures generacions de catalans lliures.

La poesia de l'autor de "MIRRA" no difereix externament de la que practicaren Segarra, Carner i tots els poetes de l'escola noucentista. Quant a temàtica, en canvi, potser és més diferent, més personal. De tant en tant, travessa els seus poemes el ressò d'un Collell -"Poble que mereix ser lliure..." i, en els moments de màxima exaltació patriòtica, la seva oratòria mitineja. I és que

en ell es dóna com una singular simbiosi, en el sentit que, de tant en tant, en la seva oratòria sentim lleument la veu del poeta i en els seus versos la de l'orador.

Es un motiu de gran satisfacció l'estat a què ha accedit, després d'una decadència de segles, la literatura catalana, gràcies als homes que, com l'amic Gassol, han treballat profitosament per tal de recuperar, i àdhuc superar, l'antic esplendor. Un sol d'ells que no hagués nat... Entre aquests homes hem d'esmentar inel.ludiblement quatre figures providencials -Aribau, Verdaguer, Prat de la Riba, Pompeu Fabra- però especialment Prat, l'autor de "LA NACIONALITAT CATALANA" ajudat per una sèrie de col.laboradors, com, entre altres, l'historiador i poeta Josep Pijoan, que el visitava sovint, intercanviant idees que, tard o d'hora, es convertien en òptimes realitats. Homes la majoria dels quals no han tingut el goig de veure a punt d'acabar, o en molt bon camí, l'obra en la qual personalment participaren com el gran patrici que, en aquest precís moment històric, quan tant encara podíem esperar-ne, ens acaba de deixar!

JOAN ARÚS
Mestre en Gai Saber

Es una gentilesa de **GISBERT** Art

Telèfon 725 43 69
Carrer del Sol (General Mola), 3 SABADELL